

omyly a nevědomosti co do vzniku nebo rozsahu oprávnění takového bylo by právě tak jako skutkové omyly co do vzniku a trvání autorského práva samého posuzovati dle zásady §u 2 písm. e) tr. zák. Na otázku však, zda vyžaduje přičitatelnost viny dle §u 51 zákona také, aby pachatel byl si vědom, že činnost jeho obsahem svým znamená jakožto výkon práva autorovi (nebo jeho právnímu nástupci) vyhrazeného zásah do práva toho, dlužno po náhledu soudu zrušovacího odpověděti záporně. Přes opačné mínění, zastávané zejména Scillerem v uvedeném již díle (k §u 51), má zrušovací soud za to, že je mu setrvati při stanovisku dosavadní judikatury a panující nauky (srov. Pospíšil l. c. k §u 51), pro něž mluví zejména zřetele praktické, jelikož by jinak pachatelé namnoze unikali trestu prostou výmluvou, že jim ustanovení zákona o právu autorském nebyla známa. Dle toho sluší na zákon o právu autorském nejen v ustanoveních trestních, nýbrž i v jejich podkladu a předmětu jejich ochrany, v ustanoveních, zakládajících a vymezujících práva autora, pohlížeti jako na předpisy, kryté zásadou §§ů 3 a 233 tr. zák., takže ani neznalost jich, ani omyl co do jejich obsahu a smyslu pachatele zodpovědnosti sprostiti nemůže.

Čís. 1946.

Původcovské právo (zákon ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.).

Podmínkou odepření ochrany ve smyslu §u 5 zákona »užívacímu návodu« jest, že byl návod ten skutečně přikládán k průmyslovým výrobkům na poučenou odběratelů.

Zákon poskytuje ochranu i proti neoprávněnému otištění sebe kratší části literárního díla (§ 3 zákona).

(Rozh. ze dne 3. dubna 1925, Zm I 781/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce MUDra Maxe A-a do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 1. října 1924, jímž byl obžalovaný Albrecht D. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn ze soukromé obžaloby pro přečin dle §§ů 21, 24 čís. 3, 51 zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek zjišťuje, že v brožuře soukromého obžalobce nejprve se pojednává o účincích proudů vysokofrekventních a že pak k pojednání tomu druží se návod, kterých elektrod přístroje Radiolux při jednotlivých tělesných obtížích a onemocněních má býti používáno, jakož i, kterých případných opatření při tom ještě má býti šetřeno. Zjistiv dále, že také brožura obžalovaného obsahuje úvodem pojednání o terapii proudy vysokofrekventními, a že ke konci připojeno je pod nadpisem »návod k upotřebení« poučení, kterých elektrod má býti používáno, zjišťuje rozsudek, že »návod k upotřebení« v brožuře obžalovaného (až

na označení eletrod a nepatrně, v počet nepřicházející odchylky) úplně se shoduje s návodem v brožurě MUDra A-a. Soud nalézací dospěl dále k přesvědčení, že obžalovaný vskutku brožury soukromým obžalobcem sepsané použil k uveřejnění ve svém tiskopise »Vio«, a že převzal obsah brožury soukromého obžalobce beze svolení jeho a nakladatelova. Na to dává si rozsudek otázku, zda jde v místech pozastavených o literární vlastnictví, či zda nespadá tištěný návod k upotřebení mezi návody, uvedené v §u 5 zákona o právu autorském. V dalším zabývá se rozsudek již jen obsahem návodu k upotřebení a dospívá k přesvědčení, že nejde o duševní plod, chráněný zákonem, nýbrž že obsah obžalovaným otištěného návodu k upotřebení náleží k vysvětlením a návodům užívacím, jež uvedeny jsou v §u 5 zákona o právu původcovském, jelikož celý návod užívací má za účel jen poučiti kupitele přístroje o používání jeho, návod neobsahuje vědeckého pojednání o zjevech chorobných a pod., ani zvláštních technických výkladů, jež by mohly býti označeny za literární práci a její výsledek.

Zmateční stížnost právem napadá rozsudek s hlediska čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Rozsudek chybuje již z vlastního právního hlediska v tom, že, odvolávaje se na § 5 odstavec druhý zákona o právu autorském, oduznává otisknutému vysvětlení a návodu užívacímu ochranu zákona o právu původcovském, ač nezjistil, že »vysvětlení a užívací návod« soukromého obžalobce vskutku byl přikládán k průmyslovým výrobkům na poučenou odběratelů. Neboť tato skutečnost jest podmínkou odepření ochrany zákona, jak v §u 5 jasně je řečeno. Pro tento případ rozsudkem zjištěna nebyla, a byl by již proto rozsudek neudržitelným, kdyby i jinak bylo lze k jeho právnímu hledisku přisvědčiti. Než základní vada rozsudku tkví v tom, že soud nalézací přehlédl ustanovení §u 3 zákona, dle něhož právo původcovské vztahuje se k dílu jakožto celku i k jeho částem. Zásada tato rozvedena jest pro díla literární v §u 24 čís. 3, při čemž přihlížeti jest k výjimkám §u 25 čís. 1—3 zákona. Nejeví-li se dle těchto výjimek použití díla cizího autora přípustným, poskytuje zákon ochranu i proti neoprávněnému otištění sebe kratší části literárního díla. Rozsudek pochybil tudíž tím, že, ačkoliv bylo žalováno pro neoprávněné zasažení (§ 21) do původcovského práva soukromého obžalobce co do jím sepsaného díla »Die Hochfrequenzbehandlung«, byl ve formě §u 24 čís. 3 zákona, neuvažoval, zda je brožurka soukromého obžalobce jako taková, ve svém celku, dílem literárním, ochrany práva autorského požívajícím, nýbrž rozštěpil její obsah ve dvě části a jen druhou z nich se po stránce právní obíral. Důsledně pak rozsudek nezaujal stanovisko k otázce, zda bylo v případě kladném autorské právo soukromého obžalobce otištěním druhé části brožury porušeno již se zřetelem na zásadu §u 3 a na obsah práva původcovského, jak jest vymezen v §u 23, ani ovšem, zda je tu zvláštní případ čís. 3 v §u 24 zákona, kterýžto § arci jen příkladmo uvádí některé případy zasažení do práva původcova. Na tomto místě budiž vzhledem k dotyčné námitce zástupce obžalovaného při roku zrušovacím podotčeno, že není v napadeném rozsudku výroku o tom, zda rozšiřoval obžalovaný vědomě ú p l a t n ě výrobky vsáhnutí do práva původcovského; na soudě

nalézacím bude ovšem, aby i v této příčině dospěl k náležitému zjištění, ač jen, přijde-li v úvahu druhý případ §u 51 zákona, k čemuž by nedošlo, bude-li obžalovaný uznán vinným ve vlastní osobě spáchaným vědomým vsáhnutím do práva původcovského (§§y 3, 21, 23, 24 čís. 3, 51 případ prvý zákona). Poněvadž pak rozsudek ani po stránce subjektivní neobsahuje zjištění, v §u 51 zákona o právu autorském vyžadovaných, nelze ihned ve věci samé rozhodnouti, i bylo proto podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak uvedeno.

Čís. 1947.

Porušení předpisu §u 79 tr. ř. při doručení obsílky k hlavnímu přelíčení.

Nebyla-li v řízení o zločinech a přečinech obsílka ku hlavnímu přelíčení řádně doručena, lze si do toho stěžovati pouze zmateční stížností (§ 281 čís. 3 tr. ř.); odpor ve smyslu §u 427 tr. ř. nezná tu místa.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1925, Zm I 667/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do kontumačního rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 9. září 1924, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaný uplatňuje ve zmateční stížnosti předem formální zmatek §u 281 čís. 3 tr. ř. proto, že prý mu nebyla doručena obsílka k hlavnímu přelíčení, a že proto nevěděl, že se projednává jeho trestní záležitost. Tvrdí tudíž zmateční stížností porušení předpisu § 427 tr. ř. v tom směru, že nebyla obžalovanému obsílka ku hlavnímu přelíčení k vlastním rukám dodána, tudíž porušení ustanovení, o němž se v zákoně (§ 427 odstavec prvý tr. zák.) výslovně přikazuje, že se ho má šetřiti pod neplatností. Dlužno předeslati, že dle protokolu o hlavním přelíčení bylo soudem zjištěno na základě zpátečního lístku, u č. I. 38 založeného, že obslání jest prokázáno. V tomto modrém zpátečním lístku, dne 19. července 1924 obžalovaným podepsaném, jest uvedeno doslovně toto: »P ř e d v o l á n í p r o r o z h. v r c h. s o u d u a 9./9. 1924 líčení.« Slova »předvolání pro« jsou vytištěna, ostatní slova jsou v téže řádce tužkou připsána. O tomto obžalovaným tvrzeném porušení formálních zákonných předpisů zavedeno šetření dle §u 6 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z r. 1878 a zjištěno toto: Na č. I. 38 jest rozhodnutí vrchního soudu zemského v Praze ze dne 27. června 1924, kterým byly námitky obžalovaného proti obžalobě zamítnuty, a dvoje vyřízení předsedy ze dne 4. července 1924, prvé, v němž se obžalovaný o onom rozhodnutí vrchního soudu zemského v Praze vyrozumívá, a druhé, jímž